

زنان باردار «بندر تنگ» دیگر در نیمه راه نمی‌مانند

زایمان سخت

تهران (پانا) - «تا حالا ۹ تا مار اینجا کشته‌ایم.» منظورش از اینجا، مرکز تسهیلات زایمانی روستای «کهیر» است؛ روستایی در بخش مرکزی شهرستان کنارک سیستان و بلوچستان.

به‌گزارش ایران، معصومه هراتی، مامای روستاست، خودش اهل زاهدان است. روستای کهیر تنها مرکز زایمان را در منطقه دارد؛ منطقه‌ای با روستاهای پراکنده و فاصله‌های زیاد از هم. تمام زنان روستاهای اطراف برای زایمان به کهیر می‌آیند، گاهی در شرایط بسیار وخیم.

زنان باردار معمولاً از راه‌های صعوبت‌آمیز و گاهی با پای پیاده برای زایمان اینجا می‌آیند. بیشترشان وقتی می‌رسند در شرایطی هستند که باید سریع زایمان کنند و بدون فوت وقت باید کار را شروع کنیم. بعضی‌ها در راه دچار خونریزی می‌شوند و با استرس شدیدی مراجعه می‌کنند. اینجا تنها مرکز روستاهای اطراف است اما مرکز ما هم ساختمان خوبی ندارد. کف موزاییک نیست و خاکی است. مار در مرکز دیده می‌شود و تا حالا ۹ تا مار اینجا کشته‌ایم. عکس‌هایشان را هم برایتان می‌فرستم. زن‌های اینجا مشکلات زیادی در دوران بارداری و خصوصاً زمان زایمان دارند. همین راه‌های صعوبت‌آمیز و عبور هم گاهی صعوبت‌آمیزتر می‌شود، مثلاً وقتی سیل می‌آید که اینجا احتمالش هم زیاد است، دیگر رسیدن به کهیر برایشان غیرممکن می‌شود و جان مادر و نوزاد به خطر می‌افتد. البته پزشک و ماما به روستاهای صعوبت‌آمیز عبور سرکشی می‌کنند تا زنان باردار را شناسایی کنند و برایشان داروهایی مثل قرص آهن ببرند و وضعیت‌شان را چک کنند اما به هر حال برای زایمان مجبورند از اطراف به همین مرکز مراجعه کنند.

کهیر سال‌هاست محل مراجعه زنانی شده که موعد زایمانشان فرا می‌رسد و شادی رسیدن نوزاد با ترس ناشی از بد بودن شرایط برایشان در هم آمیزد. زنان روستاهای اطراف همه‌شان همین وضع را دارند که «بندر تنگ» یکی از آنهاست؛ بندری زیبا که اگر نامش را در صفحات وب جست‌وجو کنید، بیشتر از همه چیز جاذبه‌های گردشگری‌اش را معرفی کرده‌اند. می‌توانید عکس‌های زیبایی از این بندر ببینید و محو ساحل بی نظیر و گل‌افشان بی‌مانندش شوید که مهم‌ترین جاذبه گردشگری بندر محسوب می‌شود اما پشت این همه زیبایی، غمی پنهان وجود دارد از روزگار مردمی که برای ساده‌ترین امور زندگی باید مشقت‌های زیادی را متحمل شوند.

بندر تنگ تا کهیر حدود ۵۰ دقیقه فاصله دارد، البته با ماشین. طی کردن این فاصله برای زنی باردار آن هم با پای پیاده احتمالاً چند ساعتی طول می‌کشد، تازه اگر سیل مسیر را نبسته باشد و اتفاق غیرمترقبه دیگری پیش نیاید. مردم اینجا توان مالی ندارند که بخواهند سوار ماشین شوند. اصلاً آنقدر ماشین از اینجا رد نمی‌شود.

این را محمد نیکخواه، دهیار روستای بندرتنگ می‌گوید که به تازگی ساختمان مرکز جامع سلامت‌ش را بچه‌های دست‌یاری به دشتیاری تجهیز کرده‌اند و حالا نام شهید حسین علیمزادی بر سردر مرکز نقش بسته است؛ کسی که جان خود را در راه خدمت به آموزش و آبادانی منطقه بلوچستان از دست داد.

بندرتنگ و چهار روستای همجوارش، تقریباً ۵ هزار نفر جمعیت دارند. مردم این روستاها برای مراجعه به مرکز بهداشت یا باید به چابهار می‌رفتند که ۱۲۰ کیلومتر فاصله دارد و یا به کهیر که تنها روستایی است که مرکز

سلامت دارد. با توجه به وضعیت معیشتی این مردم، چنین کاری چندان ممکن نیست. شاید ۴ خانواده در روستا بتوانند رفت و آمد کنند اما همه نمی‌توانند. تمام امید مردم این بود که مرکز سلامت روستا زودتر افتتاح شود. دست‌شان واقعاً درد نکند که این کار را انجام دادند و مرکز را تجهیز کردند. الان تجهیزات درمانگاهی داریم و پزشک هم به زودی مستقر می‌شود و همین طور ماما در مرکز هست اما فعلاً تخت زایمان نداریم و بیشتر مشکل ما تسهیلات زایمانی است که هنوز وجود ندارد. اینجا خانم‌های زیادی نیاز به زایمان دارند که یا باید به کهنیر مراجعه کنند که ۵۰ کیلومتر فاصله دارد و یا چابهار که در ۱۲۰ کیلومتری است. با علوم پزشکی هم در این باره صحبت کرده‌ایم که گفته‌اند فعلاً بودجه نداریم و مرکز فعلاً راه‌اندازی شود تا بعد ببینیم چه کار می‌کنیم. حالا هم مرکز راه‌اندازی شده و مردم امید پیدا کرده‌اند که مشکلات‌شان در این زمینه حل شود.

نبود امکانات درمانی در روستاهای کنارک سبب شد تا مردمی که علائم مشابه کرونا داشتند، نتوانند برای آزمایش و درمان مراجعه کنند؛ کسانی که ابتلایشان هیچ کجا ثبت نمی‌شود و بنابراین جزو آمار محسوب نمی‌شوند.

نیکخواه در این باره اینطور می‌گوید: بعد از ماه رمضان یک بیماری بین کل مردم روستاهای شهرستان کنارک شایع شد که علائم تب و لرز و کمردرد داشت مثل علائم همین کرونا بود اما کسی مراجعه نکرد و مردم سعی کردند با داروهای گیاهی خودشان را درمان کنند چون پول نداشتند تا شهرستان بروند و آزمایش بدهند. خدا را شکر البته فوتی نداشتیم. البته قول داده‌اند که آزمایشگاه مرکز سلامت هم تا یک ماه دیگر راه‌اندازی شود.

مرکز جامع سلامت بندر تنگ را تکنیسین اورژانس آنجا به ما معرفی کرد و عکس‌ها و اطلاعاتش را فرستاد و گفت ۴ سال پیش اینجا را ساخته‌اند. آن موقع زیر نظر علوم پزشکی زاهدان بود و بعد رفت زیر نظر علوم پزشکی ایرانشهر و همین طور هم به حال خودش رها شده و تجهیز نشده است. مردم برای کوچک‌ترین کارهای درمانی باید مراجعه می‌کردند چابهار.

این را طاهره مرادی، فعال اجتماعی و عضو مؤسسه دست‌یاری به دشتیاری می‌گوید و ادامه می‌دهد: ما چون در بحث تحصیل و آموزش فعال بودیم اصلاً برنامه نداشتیم در این مسأله ورود کنیم البته دوست داشتیم در بحث بهداشت و درمان وارد شویم چون حسن علیمرادی، برادر شهید حسین علیمرادی پزشک است و دغدغه‌های پزشکی و درمانی دارد. با چند نفر صحبت کردیم که شما بیایید و این مرکز را تجهیز کنیم که به نتیجه نرسید. بالاخره تصمیم گرفتیم با همکاری علوم پزشکی ایرانشهر این کار را بکنیم که از طریق معین سعیدی، نماینده مجلس در چابهار، ایرانشهر، قصر قند و کنارک و دشتیاری با دکتر امینی فرد مدیر علوم پزشکی ایرانشهر صحبت کردیم و قبول کردند که نصف تجهیزات را ما متقبل شویم و نصف آن را علوم پزشکی و کتیبه به نام شهید حسین علیمرادی بخورد. تفاهمنامه را امضا کردند. آنها بیشتر بحث تجهیز پانسیون را داشتند و ما تجهیز مرکز پزشکی را. خرداد ماه بازدید کردیم از مرکز تا ویدئویی تهیه کنیم و کمپینی برای جذب کمک خیران تشکیل دهیم. خوشبختانه این مبلغ با همت خیران جذب شد و مرکز تجهیز و راه‌اندازی شد. الان تجهیزات پزشکی در مرکز موجود است و روز ۲۴ مهرماه هم رسماً افتتاح شد.

در سفر به سیستان و بلوچستان با زنان زیادی آشنا شده‌ام. زنی که ۱۰ سال به نام صدگنج؛ را می‌شناسم که سال‌ها قبله روستایشان بود. می‌گفت تمام زنان روستا بچه‌هایشان را پیش خودم به دنیا آورده‌اند. زنانی هم بودند البته که به سلامت از این مرحله نمی‌گذشتند. گاهی جان خودشان از دست می‌رفت و گاهی جان نوزاد هنوز از راه نرسیده‌شان. زنان در روستاهای دورافتاده سیستان و بلوچستان می‌دانند وقتی زمان زایمان‌شان فرامی‌رسد، راه سختی در پیش دارند. حالا آنها به خاطر حفظ جان خود و کودک‌شان تلاش می‌کنند هر طوری هست، خودشان را به مراکز درمانی برسانند. در راه می‌مانند و ساعت‌ها طول می‌کشد تا در وضعیتی وخیم به خانه‌های بهداشت و مراکز سلامت برسند به امید اینکه کودک‌شان در سلامت چشم به روی دنیا باز کند. حالا راه برای زنان بندرتنگ کوتاه شده و آنها امیدوارند دیگر مشقت راه را در ساعت‌های مانده به زایمان به جان نخرند.